בעזה"ש פ' בראשית תשע"ב, בהיכל שיר פ' ~~[illegible]~~ תלות

(קנ"ט)

הרמב"ן מסתפק אם מותר לעשות קנין בעש, והתלות תהיו בשבת,
וליכא להקשות דבכל המלאכות מותר לכתול מעלי שתעשה המלאכה
בשבת, דבכל המלאכות, המלאכה נעשית מאלי ואין צריך לאדם, ואפי'
אם אדם שרים שנעשית המלאכה, תעשה המלאכה. אבל בקנין הרי
התלות נעשה מחמת האדם, ואם אדם אין מכר נתתי, הקנין הראשון בטל,
ובין שנעשה מכר האדם, אפשר דתשיב שאלה קנין בשבת.
והרמב"ן מוכיח מאש התה בהיו דאין כונן בשבת, ולא יתן המתנה לכהן בעש,
והתלות תהיו בשבת, משום דאינו יכול עם הדבור, (כי בעש אינו צריך
בין כליבו עדיין תלות, ולכתר בשבת בשעת התלות, אינו ליבו מעשה דבר ק)
משמע ~~[illegible]~~ דבלאו הכי, הוי מותר, הרי הלוים דמותר באונאת הגר. ואפשר
להסביר שיטת דהאיסור קנין בשבת, הוא לא התלות אלא מעשה הקנין - כי נתבטל הת)
וקיבמות בלא אמ' דכי יאמר סובר דאדם יכול דשבל מהו דעשר בעש
מלכות שלו על הכרות של הגרים, שיבינו בשבת. ולכאו' התלות הוא בשבת
דאפי' אם אדם מקנה דשבל מה התלות הוא לכשיבוא לעולם אז לרשותו.
הרי הלוים מותר לעשות בכהנא. (והיו דלא הכרים משלו על שם תכרו,
ובתוך לפי הרמב"ם דפסק דאינו דעת, אומר הקהי נכרים משום דאינו הוי
חסרון שלו מן המוקף, אבל הגוונים דתים משלו על שלו, ואדם מקבל
דשבל, נמצא דאומר מעשה הכרה הוי שלו מן המוקף, אבל
בשעת התלות יהי' מוקף ואש היטב).

נמה שאמרנו לעיל דבשעת התלות, עושה האדם (ולא לשון המלאכות)
אומר ~~[illegible]~~ אבל נצר (חולת סי' ל"ו) דהירוש מביו מחלוקת, היינו דעתיקא הוא ותחלות
יהיו לאחרות, ובינתיים נשתנה, אם הגם חל אז לו, והירוש מדמה לה להיבו

בהבטל עשה שלא להלכה, ולפני שהשלים מסר הקב"ה, ונשתטה הבעל, ולבאורי מה היו הדברים בשלים; בשעה מעשה השלים, הרי המשלח שוטה ולא מהני שליחותו ~~בהתחלה~~ המעשה הוי כשהוא תליא, רק התלוי הוי כשהוא שוטה. ובעצם כל דברי התלוי נמי בדעשה האדם, ותלוי ~~בהתחלה~~ ולא בשליח כלל.

ולפ"ז – מנה – בהבנים יסודו של המנה בפיבוי דמשה מוצדר מעשים איתא לגוים, ולפ"ז איסורה תלוי באיסורו, ואם הוא מותר בב מעשים עדולה, אם היא שריא דלא ממילא מושב ביבלם דאומי עדולה שוף דאבלה ליבו עליה. אולם אין הלאו דקפיה, דמלתא תלי, ולפי איסורה תלוי באיסורו ומותר בתוס אסור ובב אבי חלא נתבה. (ואבל אינו לפי הנלי כתבלו מ' אבי אונס).

וכ' תוס' סוף נדרים אבי האומרת טמאה אינו לקח, דמוחזר לפי משמע אחרונים, ולא שלוי אנפשי תדע, כ' כן שם, וכ' תוס' שם. והפשט הוא שם כלל. וכ' חת' הרשב"ן נדרים שם.

ולפ"ד – עלומים – ~~אין תשלום~~ לפי קרח תשלום אינם משלמים עלמא (עלומים) פקנסו הלו. כ' קצות תיבלו דאבל בב ברפרד, ואם הבדה בבב אחר, יכול בב השני לחייבו עפי עדים, והתרבות תולה. ולהיפך אם בא עדים בבב, יכול להבור בבב אחר ולהפסד. ולפל דאומים אינו נפטר, מיהו בב השני אי לחייבו, ואם אחר יבאו עדים בבב השני חייב.

ולולי לפ"ז מוכבר קו הקרקע אבי ערל משלם לפי חלקו עיש היטב.

וכ' הגי נמשם אונלם פשט ואחר הבאו

ובנוגע לבאור עשה בזמן – כ' תוס' בק, והריטבא הבאו חולק עיש.

לפ"ד ולפ"ז קב יבנה – פ' בהלוחן – בזמן מחמת אם הם כרות שוגגים ואו מציבן – רשב והרמה, נקה, מבור. מהרי"ל.